

שער הצעינות מס' 1 (עם קמו "הצעינות זאת המידה" ... עד "...ופשט הכתוב...על חוכמתו")

"הצעינות זאת המידה היא מגנבה ברב ענייה"—שלמות המציגות בmäßig על תונעה של חוסר ומילוי והחומר מכין את הכליל למילוי וקבלת השפעה וכן הוא גם בהגנת המחבר למשל שיעיתים הוא צריך לנוכח במידת הדין ומשמעות השפעה כדי לבנות כל אצל המחבר כדי שיכל להופיע עליו טובga זו היא מידת הגבורה והמצומות,شمאל דוחה שהיא עברו הימן המקראית אבל הצעינות היא מניעת השפעה שלא בונה כליל אלא הורסת אותו כמו אדם שימנע מעצמו شيئا יותר על המידה וזאת פוגם את כל החיים וכן הצעינות והכילות היא גורמת לחוסר מוגם ופוגמת המשכת החיים ולכן ברוב שימושיה היא מגנבה.

"על הצעין...אל תלחם את לחם רע עין"—הקמן כיוון שמניעת שפען מן החולות הוא עיר עניים לנו אם יוקח לחם לחולות אף על פי שיש כאן נתינה ועוד נתינה שיש בה ואכל נפש ממש גם זה לא יכול לפחות את ליבם כדי לשולט עוז בחזרה ולנקס אותו לעלי מוגדל השעבוד שיש עליו להיות לו אסיר תודה لكن "אל תלחם את לחם רע עין".הען מאפרשת לחולות לראות את חולות ומוציאה אותו מעצמו והוא רואו שקיום החולות בעינו תגרום לו התעוררות של חסד ושיק הטבה אבל הוא רע עין שהרעוע מלאה ושולט במלך הטעודעות לפתחות החולות ועל זה נאמר בפרשת כי תצא "לא תראה אבידת חברך...והתעלמת"

"אין צדקה"—הקמצנות מושתנת על דמיון כזב שמראה כאילו "אין והוא יכולם לדור בכפייה אחת" ומילא לא יכול להבין להאמין ולהרגיש שהנתינה לא גורעת אלא מפתחת את המטיב והומוטב. מה שאין כן המדייב אכן אין זו סתריה כליל כי המדייבות שורשה פנימי מאד שם השגת ההפקים היא טבעית لكن הקמן לא יתן צדקה כי בהז לבוכול מרע עת מצט ומדמה שגורם לעצמו "חרון" שלא יוכל להימנות "ולירחם על העניים"—הענים בעטם וכוחות מגינים את מציאות החוסר וקיים הוא כדי שמכה בהם אנו ובאמת "וטור מארש שעשה בעל הבית" אבל הקמן לא רואה בעיניו אלא הדומות לצמיחה מוסרית וכך לא ירhom עליהם. ובאו לזכור שכל כך הטעודה בקמצנות עד שכבר רגש הטבע של הרחמים עליו רואי שתפקיד תשיקת הנתינה גם רגש זה כבר קהה ונשחת ולא מערורו לעדרת העני

"וכיש למשא ומתן עם חברו מרדוק עמו יותר מידי"—המשא ומתן בין אדם לחבירת גם הוא עניין לקרב הלבבות אבל הקמן רואה גם אותם כהצדנתה לרוח איש גבולה לא ישתק כל מידת הרחמים על זולות ידקוק אליו יותר מידי עד שלא ישאיר כל מקום ליתור "אין לו בטחן על מי שפטן לו הממן"—כלומר שאים בטענה ממן כאשר כבר פטן ואולי בכלל זה לא מטן ועוד גם כאשר מקבל הלהאה מישחו לא יבטח במתן הלהאה וחושדו על מה ולמה נתן וזה בחינת "אורח רע מה הוא אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרה אלא בשבלן...."

"זהו שנוא לבריות"—כי בחושם הטבעי הם מרגלים שבנהגנת הקמצנות שלו הוא חותם תחת יסודות המציאות של עולם חסד יבנה ואין שותף בהבראות העולם החסר ומשוען להשלמה וקמן זה הורי יש בכחו ולא מסיעי "

"אימ מחדך אחר הממצות"—משתי סיבות האחת מתחש ההצעה על המוצה שמא יחסר לו ניל אל הסיבה היוצר עמקה היא בגל שהמצאות כלין פונות אל החסד וההשלמה ומגמה שכזו היא הפוכה להנאה לגמרי וכן לא יחפוץ לחזק מגמה שכזו שחוורתה תחת הנגגות.

"לא יקנה לו רבו וחותר ומתו רבי ישאר ריך מן המתורה והמצוות"—רב וחבר הן שתי בוחינות בהשתלמות האדם ויציאתו מסגר הפרטיות. החבר תועלתו בהdagת הרוב גינויו שבבדעות ובהרגשות והרב הוא המכريع הכרעה שלילת על פי דרך התורה ושני אלה זרים לקמן. ראשית לא יחפוץ בטעולת החברות שגורמת לו להבין שכפי שפרטיהם שונים כן דעתיהם שונות ומהذا יתקלס עילאה ולא יחפוץ הרבה שיכריע הכרעתו השכלית על פי דרך החסד של המתורה יעדיף להיות בגעו מבלי שיפורינו את מהלך התשובה הקמצנית שלו "ורע על כל רשות אם הוא כיל בחוכמו ובספריו" כיוון שהוא איט חסר בהז מאומה כי החוכמה דומה לאש שאיט חסר אפ' מדריכים ממון רשות או אש אחרת—"למה לא יתן מחוכמו להדליך ממנה נרתות להחכים יחידים בהז זהה "ברות" או להחכים בדבריו קהה ועדשה שזה "אש"? ונראה שהקמצנות היא מקמצת ומוונעת גם את התמצחות האדם בזולות הן מצד הגוף והן מצד הרוח כי עד עתה ראיינו את חרdotו של הקמן ביחס לקומו היפוי ועתה גם כאשר כבר החכים מחוכמת התורה ובא משם בשעריו הרוחניות לכאורה נטיב הרוח הפתוחים יותר ונמצאים עולם אחדותי יותר ולמה יחשש לאבד מפרטיותו? אלא שהקמצנות המלאה כבר גם את בארות הרוח וקיצתה את כנפיה באופן שלא ירגע בטעון לחלקוק אף מאוצרות רוחו וידמה לו שפיזום לרבים גם הוא יבוא על חשבונו "

"מנער בר יקבתו לאום"—"בר" הכוונה הן על מנת זקרה והן על מנת חוכמה שכן שמי השלמות שהעולם צריך בכלל והאומה בפרט והובעת של אדם להשתדר בם לפי כוחו מצד שיקות לאומה הישראלית המייחדת וכשטעות שמי השלמות אלה מאייל האומה כליה – לא רק יחידים הטובלים במישרין מקמצנותם - קובלות עליו כי הוא מפאר מהלך ההשלמה של הכנסת ישראל שיציאתה אל הפועל תליה בהופעת החסד של יחידה וזה מעכט כל חשבון החסד لكن מקובל הוא מצד עצימות האומה וגם פרטיא אישיה